

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

EFTA-DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

av den 22 november 2012

i mål E-17/11

Aresbank SA mot Landsbankinn hf., (Fjármálaeftirlitið) Íslands finansinspektion) och isländska staten

(Direktiv 94/19/EG – Direktiv 2000/12/EG – Direktiv 2006/48/EG – Upptagande till sakprövning – Nationell lagstiftning om genomförande av bestämmelser i EES-lagstiftningen för att reglera rent interna situationer – Begreppet insättning – Utlåning mellan banker – Ömsesidigt erkännande av tillstånd för rätten att igångsätta och driva kreditinstitutverksamhet – Tillämpning av Gemensamma EES-kommitténs beslut)

(2013/C 75/07)

Domstolen avgav den 22 november 2012 i mål E-17/11 ett rådgivande yttrande i enlighet med artikel 34 i avtalet mellan Eftastaterna om upprättande av en övervakningsmyndighet och en domstol. Yttrandet hade begärts av Hæstiréttur Íslands (Íslands högsta domstol) i målet Aresbank SA mot Landsbankinn hf., Fjármálaeftirlitið (Íslands finansinspektion) och isländska staten och avser tolkningen av begreppet insättning i artikel 1.1 i rådets direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar, Domstolen, sammansatt av Carl Baudenbacher, president, Per Christiansen (referent) och Páll Hreinsson, domare, avgjorde frågan enligt följande:

1. Artikel 1.1 i rådets direktiv 94/19/EG om system för garanti av insättningar ska tolkas så att medel som ett långivande kreditinstitut överför till ett låntagande kreditinstitut, och som ska återbetalas ett visst datum, jämte särskilt framförhandlad ränta, ska betraktas som en insättning i den mening som avses i nämnda bestämmelse. Detta gäller även om medlen inte placeras på något särskilt konto i den långivande kreditinstitutets namn, det låntagande kreditinstitutet inte har utfärdat några särskilda handlingar som registrerar mottagandet av medlen, inte har betalat premier för medlen till garantifonden för insättare och investerare, och medel inte har förts in som en insättning i det låntagande kreditinstitutets böcker.

Medel som överförts från ett kreditinstitut till ett annat, i enlighet med ett låneavtal, utgör dock inlåning som inte omfattas av garantisystem enligt direktiv 1994/19/EG. Sådana medel berättigar därför inte till återbetalning enligt detta direktiv. Åtskillnad kan därför göras mellan en funktionell definition av återbetalningsberättigade insättningar enligt direktiv 94/19/EG, som grundar sig på artikel 1.1, läst mot bakgrund av artikel 2, och en teknisk definition, som även inbegriper insättningar som ej omfattas av garantisystem enligt direktiv 1994/19/EG och därigenom inte berättigar till återbetalning. Det ankommer på den nationella domstolen att avgöra om en teknisk eller en funktionell definition ska tillämpas enligt nationell lagstiftning i detta fall.

2. Vid fastställandet av om ett lån mellan två kreditinstitut inom EES utgör en inlåning i den mening som avses i artikel 1.1 i direktiv 94/19/EG saknar det betydelse att den låntagande bankens hemstat utnyttjar den bestämmanderätt som föreskrivs i artikel 7.2 i direktiv 94/19/EG att undanta insättningar gjorda av finansinstitut från insättningsgarantin.
3. När ett kreditinstitut, som lånar ut medel på interbankmarknaden, har rätt att ta emot insättningar från allmänheten saknar detta betydelse för klassificeringen av interbanklån från detta kreditinstitut till ett annat kreditinstitut som insättning, i den mening som avses i artikel 1.1 i direktiv 94/19/EG, att det

aktuella kreditinstitutet inte godtar sådana insättningar utan finansierar sin verksamhet genom bidrag från sina ägare och genom utfärdandet av finansiella instrument, och därefter vidareutlånar dessa medel på interbankmarknaden, såvida inte kreditinstituts tillstånd att igångsätta och driva kreditinstitutverksamhet har återkallats av behörig myndighet.
